

Western Australia

gen med intet læ og slagregn. Så det var en meget træt og våd rytter, der trillede ind på motellet i Jerramungup sidst på eftermiddagen. Så meget for en halv fridag, men man ligger som bekendt, som man har redt!

Næste morgen var den kraftige blæst der stadig, og vejen drejede herfra stik øst de næste 292 km til Gibson Soak, så jeg ville få en formidabel halv medvind, og det skulle udnyttes!

Gårsdagens strabadser sad dog stadig dybt i benene, og terrænet var ret bakket, som regel med 1-2 km ned til en creek og derefter 1-2 km op igen, så jeg følte ikke rigtigt jeg havde meget glæde af vinden.

Jeg besluttede derfor at stoppe for dagen, når jeg kom til Ravensthorpe, og begyndte at holde pauser og tage den med ro. Nu skulle jeg så endelig have mig den halve fridag og ankom efter 116 km i godt humør til byen kl. 9.50 formiddag.

Kl. 10.18 var jeg på vej ud af byen igen med et sammenbidt udtryk i ansigtet. Byen var blevet beslaglagt af nogle minearbejdere der havde gang i et eller andet 30-40 km derfra, så alt var optaget. Jeg måtte nu uventet øge dagens distance med de resterende 176 km til Gibson Soak, og jeg fortrød nu, jeg havde brændt tid af tidligere på dagen. Vinden var dog stadig med mig, og da terrænet samtidig fladede noget ud, skød jeg en god fart.

Jeg rundede de 10.000 km 4 km før Gibson Soak Hotel/Motel nogenlunde samtidig med, solen gik ned. Jeg havde nu været på farten i 46 dage og havde et snit på 217 km, så eventyret levede stadig!

Dagen efter følte de 181 km til Norseman som om det gik opad hele tiden, men det gjorde det dog næppe.

Jeg befandt mig nu foran Nullarbor-sletten, et 1205 km langt og for det meste et meget sparsomt bevokset område. Nul-

labor kommer af det latinske "nullas arbor", som betyder "ingen træer".

Det er verdens største enkelte klump limsten på 250.000 kvadratkilometer. Til sammenligning er Danmarks areal 43.000 kvadratkilometer.

Af mange er denne strækning betragtet som værende den hårdeste og mest øde at cykle i Australien, men det kan kun skyldes, at de aldrig har cyklet i det nordlige. Oppe nord på er der betydeligt varmere og længere afstande mellem roadhouses, typisk 2-300 km. På Nullarbor er der på denne årstid som regel køligt, og den længste strækning mellem roadhouses er på 189 km.

Men Nullarbor har vinden, som nok kan tage pippet fra de fleste hvis den er imod, og omvendt give formidable dagsmarcher, hvis den er med.

Efter godt 200 km kommer man til Australiens længste lige strækning, 146,6 km helt lige vej, men dog svagt kuperet. Jeg mødte på denne strækning 3 andre cyklister, der alle var på vej fra Perth til Adelaide, en meget populær rute for turcyklister i Australien. Ca. halvvejs over Nullarbor-sletten slipper Western Australia op og bliver til South Australia. Border Village ligger netop ved denne grænse og udmærker sig ved at operere med 3 tidszoner på én gang. 1 for Western Australia, 1 for South Australia og så har de uvist af hvilken grund deres helt egen tid de regner med. Ikke at det betød alverden, da de havde døgnåbent!

South Australia

Efter godt 5 dage over Nullarbor kom jeg tidlig morgen til byen Ceduna, den østlige ende af Nullarbor, og havde både haft med- og modvind, men jeg satte heldigvis ikke km til på strækningen!

Jeg var nu små 5 dage foran tidsskemaet,

og med kun 3.000 km til Sydney så det jo ret fornuftigt ud!

I Ceduna fik jeg en af mine favoritter hos den lokale bager, nemlig "Appelpie". De smager utroligt godt, og der kom lige et par stykker med på traileren også.

Så ville jeg være smart og skyde genvej til Streaky Bay og tog en kystrute, jeg havde set på kortet. Det gik også fint de første 3-4 km, men så slap asfalten op, og vejen blev til meget ujævn grus/jordvej. Efter yderligere 18 km og en hel masse banden, blev jeg genforenet med hovedvejen og lovede mig selv aldrig mere at forlade den trygge asfalt.

Jeg fandt overnatning i Streaky Bay, og nu så det så endelig ud til, det skulle lykkes mig at få en halv fridag dagen efter. Der var små 300 km til Port Lincoln, en lidt rigelig lang etape, og byen Elliston lå kun 126 km væk.

Det blev som tænkt, og jeg stoppede i Elliston, dog syntes jeg ikke, jeg opnåede den samme effekt, som efter min hviledag i Carnarvon, men skadet har det jo nok heller ikke.

Jeg rundede pynten på Eyre Peninsula og havde turens billigste overnatning i byen Tumbly Bay, 20\$ for et hotelværelse.

Umiddelbart efter Port Augusta skete det, jeg havde forventet og frygtet ville ske fra nu af og resten af vejen til Sydney. Jeg blev angrebet af en Magpie, en husskadelignende fugl, der netop på denne årstid har yngelpleje som højeste prioritet.

Arbejdet for hannens vedkommende består mest i at jage potentielle ægrøvere væk, så som sagesløse cyklister og andet godtfolk. Da Magpier altid angriber bagfra, ved at slå ned mod hovedet, havde jeg hjemmefra sat et par øjne bag på min hjelm for at skræmme dem væk. Det skulle

fortsættes side 156